

Gandrīz kā vecos, labos laikos

Lai atcerētos vecus draugus, jāpiesprauž vārdu zīmītes

Jau ceturto vasaru pēc kārtas Latviešu kultūras biedrība TILTS izkārtojumā uz pāris stundām pie garšīga launaga satikās latvieši no visas pasaules. Šogad tas notika 27. jūnijā Rīgā restorānā Čarlstons, kur TILTA galvenais dzinējspēks un vadītājs ir Ģirts Zeidenbergs. TILTS ir inkorporēta bezpeļņas organizācija ar mērķi atbalstīt latviešu kultūru un izglītību. Tā ir vienreizēja ar to, ka tai ir vairāk nekā simts locekļu, kuņģi dzīvo ne tikai Amerikā un Latvijā, bet arī Kanadā un Anglijā.

Pašlaik TILTS ir galvenā organizācija, kas rīko Latvijas un citu mākslinieku turnejas Amerikā, ieskaitot klasisko mūziku, populāro mūziku, teātrus un priekšlasījumus.

Darbība ietver projektus kā Amerikā, tā arī Kanadā un Latvijā. Atbildību par atsevišķu projektu uzņemas viens vai vairāki valdes locekļi; tie ar pārējās valdes atbalstu veic visu nepieciešamo darbu. Šogad TILTS ir pieteicis projektu Latviešu Fondam par iespējamām teātra izrāžu tur-

nejām no Latvijas, un tagad gaida Latviešu Fonda biedru atbalstu.

Sākumā esam tikai divi vien, un kārtojam Indras Sproģes-Kalviņas sagatavotās vārdu nozīmītes. Pēc brīža ierodas Ilmārs un Janta Meži, kuņģi, ja tā var teikt, ir TILTA visstingrākie

Torontiete Solveiga Miezīte pasaules latviešu salidojumā tiekas ar Rīgas Latviešu biedrības priekšsēdi Ingmāru Čaklo. Foto: Astrīda Jansone

balsti Latvijā. Ilmārs ir viens no pazīstamākajiem demografiem Latvijā, un Janta – folkloriste. Viņi abi kopā ar vairākiem domubiedriem un arī ar TILTA atbalstu 2005. gadā apciemoja un intervēja latviešus Sibīrijā.

Tagad viņi uzņemas atbildību par Ģirta sagatavotajiem sarakstiem. Bez šī saieta Ģirts ir arī radījis iespēju visiem, kam

tas interesē, redzēt teātra izrādi par Emīliju Benjamiņu, un tādēļ vajadzīgs vēl viens saraksts. Mana atbildība šodien ir piespraut pareizās vārdu zīmītes pareizajiem viesiem. Man tas ir pienākums īsti pa prātam, jo vairumu no gaidāmajiem viesiem pazīstu no laikiem, kad pati vēl biju aktīva trimdas latviešu sabiedriskā darbiniece. Tā man ir burvīga izdevība atkal satikt sen neredzētu draugu un paziņas, jo pagājušā vasarā šīs tikšanās laikā biju Amerikā.

Kā parasti es draugus apsveicu ar savu „sveiks, daaaaaaaaling” sveicienu, un man tiešām liekas, ka visi man te ir draugi. Ja arī kādam vārdu neatceros, tad izmantoju kādreiz Klīvlāndes dziesmu svētkos dzirdēto teikumu: „Paklāu, mīlīt, tu kādreiz biji mans labākais draugs, bet kā tevi sauc?” Jau diezgan

laicīgi atnāk kādreizējais PBLA priekšsēdis Ilgvars Spilners ar kundzi Aiju. Atercos, ka tajā laikā Aiju sauca par mūsu „pirmo lēdiju”. Atnāk arī labs draugs Uldis Kauss, ar kuņģi iepazīnos pirms daudz, daudz gadiem Gaņezera dziesmu dienās, kad pie kleitas biju piespraudusi zīmīti ar vārdiem „Kiss me I'm Latvian”, un viņš to arī izdarīja.

Drīz klāt ir arī Saeimas deputāts Guntis Bērziņš ar kundzi Laimu, ko iepazīnu tvarta „Dievs, Tava zeme deg” atklāšanā un uzzināju, ka viņa tam ir sagatavojusi angļu tekstu. Vēl atnākuši kādreiz ALAā iepazītie Tālis Bērziņš ar kundzi Inesi, Oļģerts Balodis ar kundzi Rutu, un Uldis Grava ar kundzi Sarmīti. Uldis arī ir tagadējo Saeimas deputātu vidū, bet ir mazliet pret mani sabozies par maniem rakstiem bez komplimentiem Saeimai. Neko darīt, rakstu kā redzu. Starp citiem

vēl piespraužu vārda zīmītes pārim, kas uz Latviju pārcēlies no Austrālijas, Dainai un Arnim Grosiem, un Kanadas latviešu pārstāvei Solveigai Miezītei no Toronto. Atnākuši ir vēl daudzi man vairāk vai mazāk pazīstami latvieši, gan tādi, kas te pārcēlušies uz dzīvi, gan arī tie, kas te atbraukuši tikai ciemos no ASV, no Anglijas, no Zviedrijas vai Vācijas. Atnācēju vidū ir arī mani labi draugi, Latviešu Fonda priekšsēdis Valdis Bērziņš ar kundzi Ilzi, ar kuņģiem tad vēlāk rodas izdevība sēdēt pie viena galda, un iepazīties ar vēl vienu jaunu, burvīgu pāri – Latvijas latviešiem Edgaru un Lindu Liepiņiem. Viņš ir eksperts datoru zinībās, un es zinu, ka varēšu viņu kādreiz patraucēt un lūgt padomu, kad manam datoram atkal uznāks kāds niķītis. Mums pie galdiņa pievienojas arī rakstniece Anna Žigure ar vīru – somu Juku Rislaki, kas latviski ir iemācījies bez jebkādam grūtībām un raksta vairākus valodās.

Pa to laiku restorāna darbinieki ir ēkli strādājuši, un bufetes galds piekrauts ar visādiem Latvijas gardumiem. Tur salāti ar dažādām mērcēm, tur uz restēm cepti cāļa gabaliņi, tur zivis, un pavisam latviska kotlete. Man pietiek ar vienu no katra garduma, un šķīvis ir pilns diezgan.

Paņemu savu oficiālo vīna glāzi un dodos pie galdiņa baudīt sava šķīvja saturu. Kādu brīdi varam mierīgi ēst un pačalot, bet tad jau Ģirts uzrunā savus viesus ar pateicības vārdiem par atsaucību sarīkojumam un aicinājumu tikties atkal nākošgad. Viņš aicinājumu papildina ar lūgumu Mārtiņam Zandbergam novadīt kādu dziesmu. Mārtiņš uz to nav divkārt lūdzams un novada ne tikai vienu vien. Latvieši atkal pierāda, ka ir dziedātāju tauta,

un dziesmas skan labi ar visu to, ka dziedātāji ir izklaidēti par divām telpām un terasi ārpusē.

Pēc brīža mums īsu uzrunu saka Ingmārs Čaklais, kuņģis nesen uzņēmies Rīgas Latviešu biedrības vadību. Viņš mums pastāsta, ka RLB ir organizācija ar 142 gadu bagātu vēsturi, kuņģas paspārnē savulaik dzimušas daudzas nozīmīgas, skaistas un ilgtspējīgas lietas, piemēram, Dziesmu svētki, latviešu teātris, Latvijas Zinātņu akadēmija, Latvijas Universitāte. Viņš uzskata, ka tagad biedrībai ir laiks atkal pievērsties lielajām, vispārējām lietām, ko savulaik biedrība ļoti veiksmīgi darīja, pulcējot inteligenci, rosinot jaunas domas, kopjot sabiedrisko dzīvi visā Latvijā. Savu uzrunu mums viņš beidz ar aicinājumu stāties biedrībā un viņam palīdzēt šos mērķus sasniegt.

Pēc tam sākas vispārēja stāigāšana no galdiņa pie galdiņa, senu paziņu un draugu meklēšana, sirsnīga sasveicināšanās un draudzības atjaunošana. Satiekas ļaudis, kas pēdējo reizi redzējušies kādā bēgļu nometnē Vācijā vai Anglijā pirms pārcelšanās uz Kanadu, Austrāliju vai Ameriku. Satiekas draugi, kas kopā strādājuši kādā no mūsu lielajām trimdas organizācijām un tagad mājas atraduši Latvijā tāpat kā es. Sarunās laiks paskrien ātri, un kādiem 50 no mums jāiet uz teātra izrādi Benjamiņu namā. Es to esmu jau redzējusi, un pēc tam, kad prom gājējiem atkal vārdu zīmītes ir „atņemtas”, lai tās noglabātu nākošā gada tikšanās reizei, varu iet mājās un izstiept kājas. Gandrīz četras stundas tikpat kā kājās vien, nav bijušas vieglas. Kā nekā nesen nosvinēju vienu ļoti lielu jubileju, bet satikties bija lieliski! Zinu, ka tikties nākošā vasarā gribēšu atkal. ●

Astrīda

Mārtiņš Zandbergs nav divreiz lūdzams - viņš tūlīt stājas priekšā ar lielu sparū un vada kopdziesmas. Foto: Ilmārs Mežs